

Л е н а. Ти го ревнувашъ!

З а х а р и н а. Да! Знамъ, че има тая слабостъ.

Л е н а. Отъ где знаешъ?

З а х а р и н а. Видѣхъ го. И ми призна, като го турихъ на тѣсно. *(Отива до прозореца и, като се взира, извиква)* Лена!

Л е н а. Какво?

З а х а р и н а. Ела при мене... Виждашъ ли оня?

Л е н а. Кого?

З а х а р и н а. Онзи, съ широкополата шапка.

Л е н а. Да.

З а х а р и н а. Познавашъ ли го?

Л е н а. Не.

З а х а р и н а. Не си спомняшъ?

Л е н а. Какво!

З а х а р и н а. Вгледай се добре и ще си спомнишъ.

Л е н а. Каточе ли е позната фигурата.

З а х а р и н а. Ей го извива. Сега ще видимъ лицето му... Ето, сега кривна въ съседната улица, за да се върне отъ другата страна.

Л е н а. Какъ?

З а х а р и н а. Отъ нѣколко дни този господинъ.

Л е н а. Кой е той?

З а х а р и н а. Незнамъ.

Л е н а. Тогава?

Следъ кжсо мълчание.

З а х а р и н а. Помнишъ ли? ... То бѣше